

Referat despre poezia Poveste sentimentala scrisa de Nichita Stanescu-prima parte

In poeziile cu tematica erotica din volumul O viziune a sentimentelor -Varsta de aur a dragostei, Leuaica tanara, iubirea, Emotie de toamna, Clar de inima, imbratisare si Cantec - revelatia iubirii inseamna, deopotriva, o uimita descoperire a lumii si a propriei fiinte care se trezeste, fericita, la noua existenta: aurorală, pura, frenetica.

In poezia Poveste sentimentala (din acelasi volum) "dualitatea" masculin-feminin se sublimeaza in relatia Eros -Logos ("Numai cuvintele zboara intre noi / inainte si inapoi"), la fel ca in poezia Cantec "Sa stam de vorba, sa stam de vorba, sa spunem cuvinte / lungi, sticloase, ca niste dalti ce despart / fluviul rece de delta fierbinte, / ziua de noapte, bazaltul de bazalt".

In ambele poezii, energia erotica a cuplului se transmite limbajului care traieste, astfel, bucuria rostirii proaspete, regeneratoare, intrucat fiecare pereche de indragostiti innoieste lumea si, odata cu ea, si limbajul. Ceremonialul iubirii, asociat actului verbal, dezvaluie (in primele doua volume) "o taina fundamentala: in vreme ce iubirea conecteaza simturile la real, poezia face acelasi lucru prin cuvinte.

Dorinta indragostitilor de a fi aproape, de a se atinge e totuna cu dorinta de a rosti, de a transforma cuvintele in obiecte si rostirea in act intemeietor" (Daniel Dimitriu, Nichita Stanescu. Geneza poemului). Cuvintele "prin care se realizeaza osmoza dintre eu si univers, capabile sa restituie acel orizont auroral al inceputurilor" (Ion Pop, op. cit.) dobandesc o consistenta materiala: "Vartejul lor putea fi aproape zarit, I si deodata, I imi lasam un genunchi, // iar cotul mi-l infigeam in pamant, / numai ca sa privesc iarba-nclinata / de caderea vreunui cuvânt, I ca pe sub laba unui leu alergand".

Miscarii ascensionale a fiintei din poezia Cantec ("Du-ma fericire in sus...") // corespunde, in Poveste sentimentala, o miscare descendenta, regresiva (spiralata sau circulara) a limbajului spre structura initiala - androgenica - a materiei, spre starea pe care materia o avea inaintea despartirii, in actul Creatiei, a celor doua principii: Femininul si Masculinul. Ele, cuvintele, nu mai despart lumea in contrarii (ziua de noapte, recele de fierbinte) si insasi unitatea materiei (bazaltul, de bazalt), ci, in calitatea lor de semnificant al starii indragostitilor, corporalizeaza dorinta acestora de a recupera unitatea originara a fiintei: "Cuvintele se roteau, se roteau intre noi, / inainte si inapoi, / si cu cat te iubeam mai mult, cu atat / repetau, intr-un vartej aproape vazut, / structura materiei, de la inceput.